

Életútravaló

**Találkozás
a Simon Izabella–Várjon Dénes
zongoraművész házaspárral**

Simon Izabella és Várjon Dénes úgy alkotja hazánk egyik legaktívabb és legismertebb művészházaspárját, hogy közben külön-külön is rengeteget koncerteznek. Nagyon odafigyelnek arra, hogy kislányuk megfelelő családi környezetben nőjön fel; mindezek mellett pedig idén másodszor szervezik meg a kamara.hu kamarazenei fesztivált a Zeneakadémián.

➡ Tóth Endre

📷 Németh András Péter

Gramofon: Nemrég jöttetek haza egy svédországi kamarazene fesztiválról, Båstadból. Izabella Facebook-oldalán a világ leggyönyörűbb helyének nevezte a várost. Mesélnétek az élményeitekről?

Simon Izabella: Ez is egy tematikus kamarazenei fesztivál volt, és számomra valóban a világ egyik leggyönyörűbb helye, tengerparttal, nagyon közel Dániához. A fesztivál témája New York, Bécs és Berlin volt, ezen városokban keletkezett, illetve velük kapcsolatos művek szólaltak meg. Nagyon keményen dolgoztunk, volt olyan napom, amikor három koncerten is játszani kellett egymás után. Nagyszerű csapat jött össze, jobbnál jobb zenészekkel. Annyira jó volt az igazi északi hangulat, betekinthettünk a folklórba is. A program is érdekes volt, sok modern zenével, különleges összeállításokkal. Hárman voltunk magyarok Zempléni Szabolccsal.

G.: A nevetek szinte összeforrott a kamarazene és a fesztivál szavakkal, és nemcsak azért, mert együtt is felléptek rendszeresen kétzongorás és négykezes produkciókkal, hanem mert együtt szervezitek immár második alkalommal a kamara.hu fesztivált, amelyre novemberben kerül sor a Zeneakadémián. A kamarazene fesztivál persze nem újkeletű műfaj, bár leginkább nyáron találkozhatunk ilyen rendezvényekkel.

Várjon Dénes: A kamara.hu hosszú múltra tekint vissza, hiszen több mint tíz éve szervezünk tematikus kamarazene sorozatokat. Nagyon hálásak vagyunk a Zeneakadémiának, hogy felismerték ennek a jelentőségét, és felajánlották, hogy 2015-től minden év novemberében otthont adnak – immár új név alatt – a kamara.hu-nak a Zeneakadémia saját fesztiváljaként. Egyébként szándékosan kerültük a fesztiválszezont. A kamarazene mindkettőnk életében alapvető fontosságú, de igazából nem akarunk különbséget tenni kamarazene vagy szólójáték között. Zenélésről beszélhe-

tünk, amelyen belül a kamarazene egy mélyről jövő zenei kommunikáció. Hálásak vagyunk, hogy olyan korban voltunk a Zeneakadémia növendékei, amikor ezt Kurtág Györgytől és Rados Ferenctől lehetett tanulni, hiszen olyan szintű tanítást, életútravalót kaptunk, ami mai napig tényleg az egész világon referencia: a legnagyobb külföldi zenészek is inspirációért Radoshoz és Kurtághoz fordulnak, amikor lehetséges, ha pedig nem, akkor valamilyen módon ezt a szellemiséget keresik. Nagyszerű érzés az is, hogy külföldön általában nagyon nyitottak a magyar zenére, a kultúrára és a nyelvünkre. Szerencsés generáció voltunk, hiszen heti rendszerességgel jártunk Radoshoz és Kurtághoz, ami olyan meghatározó volt, hogy ezek után nem lehet téma, hogy a kamarazene fontos vagy nem fontos. Ez a mindennapi kenyér.

S.I.: Sokat gondolkodtam azon, mennyire jó lenne, ha ez a bizonyos egymás közötti kommunikációt, az egy hullámhosszra való törekvést, amely az együtt muzsikálásban annyira fontos, azok az emberek is megtapasztalhatnák, akik egyébként nem zenélnek. Ezáltal talán a világ is egy kicsit jobb lenne.

V.D.: Hiába ugyanazt a darabot játssza az ember, mindig új utakat fedez fel, saját magáról is többet tanul. A kamarazenei kommunikációban is ugyanazok a dolgok merülnek fel, mint az emberi kapcsolatokban: például tudunk-e teret adni a másinak.

S. I.: Pontosan. Most a svédországi fesztiválon játszottam a Bartók Kontrasztokat egy svéd klarinétossal és egy francia hegedűssel. Kevés próbánk volt rá, az elsőt még kerestük egymáshoz az utat, de aztán nagyon hamar összetalálkoztak az energiák. Létrejött egy olyan zenézési állapot, amikor a mű keretein belül a többféle útkeresés által megszülethetett egy mindhármunk számára új lehetőség. Számomra ez a legizgalmasabb a kamarazenélésben.

G.: Kiemeltétek Kurtág György és Rados Ferenc tanítását. Kurtágról például már többen nyilatkozták, hogy néha képes volt két-három hang kapcsolatával foglalkozni egy teljes órában keresztül. Milyenek voltak ezek a kamarazene órák?

V.D.: Ott nemcsak arról a két-három hangról volt szó, hanem arról, hogy az ember az első pillanattól kezdve hihetetlen teljességgel találkozott. A legfontosabb az attitűd, a hozzáállás, az, hogy hogyan foglalkozik az ember valamivel. Az, hogy eljuttassa a művet és sikert arat vele: másodlagos. Nagyon fontos a játék, szeretek koncertezni, de azt lehetett megtanulni ezektől a mesterektől, hogy minden hangért ezer százalékosan a vérét adja az ember. Beethoven Tavasz szonátáját tanultam először Kurtágnál. Akkor már ő évtizedek óta tanította ezt a művet, minden hangját ismerte, mégis olyan hőfokon, maximális igénnyel foglalkozott Beethoven zenéjével, irodalmi, képzőművészeti, emberi, érzelmi asszociációkon keresztül, amivel azóta nem nagyon lehet találkozni. Ugyanezzel az igénnyel és hozzáállással dolgozott velünk Rados Ferenc is. Órái egy-egy röntgenfelvétellel értek fel. Néhány perc játék után kaptunk tőle egy olyan diagnózist, ami egy életre szóló feladatot adott. Kérelhetetlenül feltárta a rossz szokásokat, és ezer lehetőséget mutatott más utak felé.

S.I.: Radosról én nagyon nehezen tudok beszélni, mert életem legmeghatározóbb zenei és tanári egyénisége volt. Tizenöt éves voltam, amikor először játszottam neki, a mai napig emlékszem, miket mondott Debussy Tűzijáték prelűdjéhez. Elképesztő hasonlatai voltak a hangszeres játékkal kapcsolatban is, de tulajdonképpen egy végtelen asszociációs rendszerben gondolkodott. A hosszú évek alatt, amíg tanultam nála, rengeteget beszélt a darabok „időszerkeztéről”. Arról, hogy mennyire fontos, ami a hangok között történik, hogy ne a hangokat gyakoroljuk, hanem először az időt, amely keretbe foglalja azokat. Ezt egyedülállóan tőle lehetett megtanulni. Voltak olyan emlékezetes óráim is, amikor hangszer nélkül beszélgettünk a darabról, olyan plasztikussággal tudta megfogalmazni a gondolatait, amelytől utána a hangszer mellett is teljesen új utak nyíltak meg.

V.D.: A Zeneakadémián volt egy hihetetlen légkör, amelyet ezeknek az óriási tudású embereknek a jelenléte határozott meg. Ez persze nem volt egy könnyű iskola, nem is akart az lenni. Azonban sokszor mikor a legnehezebb volt, akkor volt az ember a legboldogabb, mert érezte, hogy valami nagyon fontos történik. Valahol ezzel a fesztivállal is ezt az attitűdöt szeretnénk tovább vinni. Ha valaki megkérdezné, hogy a kamara.hu-nak mi a célja, azt mondanám, hogy új gondolatokat szeretnénk fölvetni, és egyfajta zenélési attitűdöt, fontossági sorrendet megmutatni.

G.: Szerintetek milyen összetevők szükségesek egy jó kamarazene fesztiválhoz?

V.D.: Fontos, hogy olyan embereket, művésztársakat hívjunk meg, akiknek mindez, amit az imént elmondtunk, ugyanolyan fontos. Nem félek kimondani, hogy a mi fesztiválunk szembe akar menni a fő áramlattal. A különbözőségek nagyon fontosak, de ha egy zenész alapattitűdje nagyon

más, akkor az akár áthidalhatatlan akadály is lehet. Nem titok, hogy a kamara.hu-nak az egyik modellje az Ittingeni Pünkösdi Napok, amelyet húsz éven keresztül vezetett Schiff András és Heinz Holliger. Tizennyolc éven keresztül játszottunk ott minden évben. Ennek a fesztiválnak is volt mindig témája.

G.: Az előző fesztivál az Elsők és utolsók címet viselte, most pedig Fordulópont alcímmel hirdetik a novemberi rendezvénysorozatot. Milyen fordulópontokról lesz szó?

S.I.: A Fordulópont egy Klaus Mann-regény címe. Mind-egyik fesztiválnak adunk témát, lehetőleg olyat, amiről úgy gondoljuk, sokakat érdekelhet. Az életben a fordulópontok a legfontosabb pillanatok már attól kezdve, hogy megfogadjuk és megszületünk. Maga a műsor nem feltétlenül fogja mindenkinek ugyanazokat a fordulópontokat jelenteni, de ebben éppen ez lehet az izgalmas és egyben elgondolkodtató is. Mindannyiunk életében jelen vannak a fordulópontok, melyekben a továbblépés lehetősége rejtőzik.

V.D.: Fordulópont nagyon sok minden lehet: születés, halál, szerelem, egy krízis, háború, valamilyen váltás, amitől megváltozik az életünk.

G.: Ilyen például az Asszonyszerelem, asszonysors című Schumann-dalciklus is.

V.D.: Az tele van fordulópontokkal. De nekem az is egy fordulópont, hogy a korok között ugyanaz a gondolatiság milyen átalakulásokon megy keresztül: például Schumann Märchenerzählungen című darabja hogyan ihlette meg Jörg Widmann, aki ugyanezre az apparátusra megírta Es war einmal... című öt darabját mese stílusban. Schubert Az élet viharai című darabja is fordulópontokat mesél el vagy Janáček Szonátája is szintén egy végletes darab, amelyet Henning Kraggerud fog eljátszani két saját műve között. Ez a fesztivál az asszociációs lehetőségeket akarja mozgósítani.

PÁLYARAJZOK

Simon Izabella a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen szerezte diplomáját Kurtág György, Rados Ferenc és Jandó Jenő tanítványaként. Frissen végzett zongoraművészként meghívást kapott a legrangosabb nemzetközi fesztiválokra, mint például a Schiff András és Heinz Holliger vezette Ittingeni, a Végh Sándor alapította Prussia Cove, a Maribori és az évente megrendezésre kerülő Marlboro Fesztiválra. Olyan karmesterekkel és kamarapartnerrel dolgozott együtt, mint Heinz Holliger, Thomas Zehetmair, Steven Isserlis, Mate Bekavac és Radovan Vlatković. Különösen fontos feladatának tartja a dalirodalom népszerűsítését, kiváló énekesekkel lépett már színpadra, illetve készített lemezfelvételt. Szólistaként és elkötelezett kamarazeneszként fellépett már többek között a londoni Wigmore Hallban, a zürichi Tonhalle-ban, a Salzburgi Ünnepi Játékokon és a new york-i Carnegie Hallban. 2010-ben meghívták a világhírű amerikai Bard Egyetemre, ahol vendégprofesszorként tanított. Az ő ötlete alapján került megrendezésre a Kamarazene Éjszakája, olyan rangos művészek közreműködésével, mint Steven Isserlis vagy Rados Ferenc. Jeles magyar zenekarok és zenei intézmények felkérésére gyerekprogramokat vezet.

Várjon Dénes 1991-ben fejezte be zeneakadémiai tanulmányait, ahol Falvai Sándor, Kurtág György, Rados Ferenc és Devich Sándor voltak a tanárai. Ugyanebben az évben megnyerte a zürichi Anda Géza Nemzetközi Zongoraverseny első díját. Zeneakadémista évei alatt rendszeresen látogatta Schiff András mesterkurzusait, diplomája megszerzése után pedig a Zeneakadémia tanára lett. Olyan művészeket találunk kamarapartneri között, mint Joshua Bell, Heinz Holliger, Steven Isserlis, Leonidas Kavakos, Keller András, Kim Kashkashian, Perényi Miklós, Schiff András, Takács-Nagy Gábor, Radovan Vlatković, Jörg Widmann vagy Tabea Zimmermann. A legkiemelkedőbb zenekarokkal és karmesterekkel dolgozott együtt, úgy mint Végh Sándorral, Heinz Holligerrel, Sir Georg Soltiival, Fischer Ivánnal, Thomas Zehetmairral és Horn Steinnel. Feleségével, Simon Izabella zongoraművésznővel itthon és külföldön egyaránt négykezes és kétszongorás koncerteket adnak. Az elmúlt évtizedben több kamarazenei fesztivált is szerveztek együtt, melyek közül a legújabbnak, a kamara.hu-nak a Zeneakadémia ad otthont. Várjon Dénes szólistaként gyakori vendége a legrangosabb koncerttermeknek és hangverseny-sorozatoknak a bécsi Konzerthaus-tól a londoni Wigmore Hallon át a new york-i Carnegie Hallig. Lemezfelvételeket készített a Hungaroton, a Naxos, a Capriccio és az ECM kiadóknál. 1997-ben Liszt-díjjal, 2016-ban Bartók-Pásztory díjjal tüntették ki.

G.: Hogyan osztjátok meg egymás között a szervezői feladatokat?

S.I.: Nem igazán tudatos, az ötletek felmerülésétől függ. A darabok összeállításához Dénesnek van nagy érzéke. Tudja, hogy hogyan működnek egymás mellett az egyes művek, én másfajta asszociációs rendszerben gondolkodom.

V.D.: Nekem ez egy hobbi, szívesen játszom azzal, hogy hogyan rezonálnak egymásra az adott művek. Ez egy nagyon élvezetes játék. A feladatokról beszélve viszont a gyerekprogramhoz nekem például nincs közöm, az egyedül Izának az érdeme. Az irodalmi részben viszont részt veszek, de ennek is Iza a szellemi motorja. Idén Szabó T. Annát és Dragomán Györgyöt hívtuk meg egy közös beszélgetésre, amelyet nagy izgalommal várunk.

S.I.: A tavalyi kamara.hu óta egyre többen keresnek a gyerekprogrammal kapcsolatban: most a Liszt Ferenc Kamarazene mellett a Concerto Budapestnek is fogok ilyen műsorokat szervezni, de megkeresett a Liszt Múzeum is: csodálatos kisgyerekeket, illetve különböző korosztályokat bevezetni a zene és a társművészetek világába. Itt különösen fontos a már említett asszociációs rendszer, és a gyerekek fejével való gondolkodás. Azt szokták mondani, hogy három éves korban még ne vigyünk gyerekeket koncertre, de én ezzel nem értek egyet, hiszen nagyon fontos, hogy már ekkor természetes közegként éljék meg a hangverseny-

termet, még akkor is, ha közben mocorognak, esetleg zajonganak kicsit. Hiszen a mozgás, az élmények azonnali megosztása egy kisgyerek lételeme, ezt nem szabad megvonni tőlük. A gyerekek ilyenkor gyakran a színpad lépcsőire ülnek, így ezáltal is közelebb tudunk kerülni egymáshoz.

V.D.: A szülőktől is sok visszajelzést kapunk, hogy ez más, mint amit általában lehet hallani.

G.: *Az idej gyerekprogramról mit tudhatunk?*

S.I.: A kis piros hegedű és a nagy csúnya cselló című mesedarab tulajdonképpen a Piroska és a farkas című mese zenei átírata, a szövegét pedig Steven Isserlis írta, aki fesztiválunk vendége lesz. Anne Dudley komponálta a zenét hozzá egy trióra, és Steven lesz a nagy gonosz cselló a mesében. Ez lesz az alapmese, ami mellé hozunk más darabokat is. Lesz egy illusztrátor, aki fest a mese alatt, és különböző festményeket vetítünk ki az egyes művekhez. Természetesen interaktív foglalkozásba is bevonjuk majd a gyerekeket. Nagy örömünkre az idej fesztivál új színpaddal is gazdagodik, egy fotókiállításal. A kamarazene arcai címmel a Londonban élő Joanna Bergin muzikus portrékat bemutató képeiből lesz egy válogatás.

G.: *A művészbarátok közül Tabea Zimmermann, Jörg Widmann és Steven Isserlis neve már ismerősen cseng a magyar közönség számára is. A többi meghívott vendég közül kiket emelnétek még ki?*

V.D.: Minden szerénytelenség nélkül mondhatom, hogy olyan előadói gárdánk van, hogy ha valaki például a Salzburgi Ünnepi Játékok vagy a többi fontos koncertterem műsorfüzetét lapozgatja, rendszeresen találkozhat ezekkel a nevekkkel. De nem tudnék kiemelni senkit. A hangsúly a programösszeállításon van, nem a sztárságon. Persze előfordul, hogyha olyan művésznk van, mint tavaly volt a zse-

niális kürtös, Radovan Vlatković, akkor melyek azok a darabok, amelyeknek mindenképp el kell hangozniuk.

S.I.: Valóban nehéz kiemelni bárkit is, de azért hadd említsem meg Sarah Shafer amerikai énekesnőt, akivel én Amerikában a Marlboro Fesztiválon ismerkedtem meg. Sokat dolgoztunk együtt, csodálatos hang, nagyon szeretek vele muzsikálni. Mivel zongoristának készült, hatalmas rálátása és érzéke van a kamarazenéléshez. Igen fiatal és ennek ellenére már komoly karriert tudhat magáénak, rendszeres vendége például a new york-i Carnegie Hall-nak.

V.D.: Tulajdonképpen mindenkivel kapcsolatban el tudjuk mondani, hogy nagyon erős, személyes, hosszú idők óta fennálló zenei barátság van közöttünk. Hiszek abban, hogy évről évre mélyülnek az együttműködések, hiszen rendszeresen dolgozunk együtt az év során a kamar.hu koncertjein túl is.

G.: *A koncertek mellett most mindkettőtök életében megszerettek a lemezfelvételek is. Milyen művek rögzítése vár rátok mostanában?*

V.D.: Valóban nagyon sok lemezfelvétel volt mostanában és nagy örömünkre végre készítettünk együtt is egy felvételt a Hungarotonnak, amelynek a kulcsdarabja Beethoven Nagy Fűgája lesz, ami számunkra is óriási kihívás.

G.: *Dénes, Te 2014-ben a bachtrack.org szerint a világ ötödik legkeresettebb zongoristája voltál. Ugrásszerűen növekedett meg ekkor a koncertek száma? Mennyit látott a családod?*

V.D.: Rengeteget dolgozom, de nekem a mennyiség nem értékmérő. Amikor ez szóba kerül, mindig szarkasztikusan nyilatkozom. Mennyiségi szempontból sem érzem objektívnek ezt a statisztikát, hiszen Schiff András nem szerepelt ezen a listán, pedig ő rengeteg koncertet ad. Sosem érdekelték a statisztikák. Valóban sokat játszom és nem titkolom, hogy ebben nagy szerepe van fantasztikus impresszáriónak, Körner Tamásnak, aki minden vágyamat megpróbálja ilyen értelemben teljesíteni. Inkább arra kell ügyelni, hogy olyan beosztást tudjak találni, hogy ez reális maradjon, és a mindkettőnk számára annyira fontos attitűdöt ne kelljen egy percig sem feladnom.

S.I.: Hozzá kell tegyem, hogy a család nagyon jó apukát és férjet lát Dénesben, mivel bármennyi koncertje is van, nagyon aktív részese a családi életnek.

G.: *Kislányotok is nemrég kezdett el barátkozni a csellóval. Bátorítani fogjátok a zenei pályán?*

S.I.: Megtetszett neki a cselló nagyon, és most szeptembertől el is kezdi tanulni a hangszert. Két évvel ezelőtt hallotta Isserlisszel a Dvořák Csellóversenyt, és nagyon nagy hatást tett rá. Akkortól kezdte el mondogatni, hogy ő csellóznit szeretne.

V.D.: Amikor Stevennek megírtam, hogy Lincsi csellóznit akar, a rá annyira jellemző humorral azt a választ kaptam, hogy örül, hogy ilyen jó ízlése van, hiszen végre hallott egy normális hangszert és rögtön felismerte, mi a különbség.

S.I.: Vicces hogy nemrég a tangóharmonika és a foci is megtetszett neki. Ráadásul nagyon szépen rajzol, találma-

nyokat kreál mindenféle számára használatos eszközökből, és rímeket farag. Hatalmas fantáziája van. A cselló most egy lehetőség, jó, ha van a kezében egy hangszer, de nem fogunk beülni a cselló-óráira, és nem akarunk semmit sem erőltetni.

G.: Dénes idén megkapta a Bartók-Pásztory-díjat, ami egy teljes mértékig szakmai elismerés. Ha jól emlékszem az elmúlt év sűrűségére, ezt sem pihenéssel ünnepeltétek.

V.D.: Nem titok, hogy sűrű évek vannak mögöttünk, elfáradunk a szezon végére, nehéz összeegyeztetni, hogy keveset vagyok itthon, és közben Izának is rengeteg munkája van. Nagyon nehéz az egyeztetés mindkettőnk részéről. Természetesen, szükségünk lenne több szabadidőre. Ha zenével foglalkozik az ember, eleve kell egy érlelődési időszak, nem lehet mindig csak megnyilvánulni. Minden ember keresztülmegy fordulópontokon, kríziseken, és kellenek olyan időszakok, amikor rálátunk arra, hogy hol tartunk.

S.I.: Meg kell próbálnunk egy keretet találni, állandó feladat, hogy flexibilis keretek között mozogjon a gyerekünk élete is, hogy az utazások alatt is minél többet lehessünk együtt, így gyakorlatilag mindenhová visszük magunkkal.

V.D.: Már volt velünk Amerikában és Új-Zélandon, bejártuk fél Európát. De idén végre tényleg tudunk nyaralni is három hetet egyben. Lincsi eddig Lengyelországban érezte magát a legjobban, mert ott minden nap más jégkrémet kóstolhatott meg és tetszett neki a játszótér. De New Yorkot is imáda.

G.: A kamarazenélés talán egyik legintimebb formája a négykezesezés. Talán nem véletlen, hogy a legismertebb duók házastársak vagy testvérek. Nálatok azonnal egyértelmű volt, hogy akartok együtt muzsikálni?

A kamara.hu idej programjai (november 17–20.)

A Simon Izabella és Várjon Dénes által életre hívott, második alkalommal megrendezésre kerülő fesztivál idén a Fordulópont alcímet viseli Klaus Mann regénye alapján, így a művészeti vezetők olyan darabokat választottak ki, amelyek valamilyen módon a szerző életében vagy akár a mű szellemiségét tekintve, esetleg saját utóéletében fordulópontnak minősül. A Solti György Kamarateremben és a Zeneakadémia nagytermében megrendezendő koncerteken Beethovenól Jörg Widmannig terjed a repertoár, amely a kamarairodalom ismert és kevésbé ismert műveiből egyaránt válogat. A kis piros hegedű és a nagy csúnya cselló címmel hangzik el majd Steven Isserlis meséje a gyerekek és természetesen a gyermeki lélekkel rendelkező felnőttek nagy öröme, de ahogyan tavaly, úgy idén is lesz zenés irodalmi délután, amelynek meghívottjai ezúttal az ismert író házaspár, Szabó T. Anna és Dragomán György lesznek. A fesztiválra olyan kiváló muzsikusokat hívott meg a Simon-Várjon házaspár, mint Fejérvári Zoltán, Viviane Hagner, Holló Aurél, Steven Isserlis, Klenyán Csaba, Kovács István, Henning Kraggerud, Ránki Fülöp, Christoph Richter, Sarah Shafer, Carolin Widmann, Jörg Widmann, valamint Tabea Zimmermann.

S.I.: Nem volt egyértelmű, hiszen nagyon korán egymásra találtunk, és én sokáig nem akartam, hogy közösen zenéljünk, viszont hamarosan kikerülhetetlenné vált, hiszen ebben éltünk, állandóan a zenéről beszélgettünk, mindig meghallgattuk egymást. Hála Istennek, nagyon egyforma az ízlésünk, viszont soha nem akartunk állandó duót alakítani. Mindkettőnknek nagyon fontos a pályánk önállósága is. Dénes csodálatos szólókarrierje mellett természetesen a kamarazene fontossága számára sohasem másodlagos, nekem pedig a kamarazenén belül a dalirodalom is fontos szívügyem, a gyerekprogramok pedig egészen újfajta világot nyitnak meg előttem.

G.: Mikor van idő az új repertoár elsajátítására, milyen tavábbi közös és szóló terveitek vannak őszre, illetve közvetlenül a fesztivál előtt és után?

V.D.: Nagyon sok minden lesz. Mindketten játszottunk Svájcban egy kamarazene fesztiválon közvetlenül a kamara.hu előtt, de nagy örömünkre fellépünk Münchenben Keller András meghívására a Concerto Budapest új fesztiválján is. Nagyon fontos, és teljesen új dolog számomra, hogy időnként Alfred Brendel meghívására előadásait illusztrálhatom zongorázással. Most Londonban a h-moll szonátáról fog beszélni, és utána én szólaltatom meg a darabot. Mindig óriási öröm, ha a Fesztiválzenekarral és Fischer Ivánnal játszom, amelyre most nyáron is több lehetőségem volt Liszt- és Bartók-zongoraversenyekkel. De Jörg Widmannal és Tabea Zimmermannal is lesznek koncertjeim a fesztiválon kívül is. Nehéz lenne mindent felsorolni.

S.I.: Nekem is rengeteg fellépésem lesz az említetteteken kívül itthon is és külföldön is, de kiemelném a nagyszerű szlovén klarinétossal, Mate Bekavaccsal tervezett koncerteket, melyeket nagyon várok, mert ő egy komoly kamarazenei kapcsolat számomra.